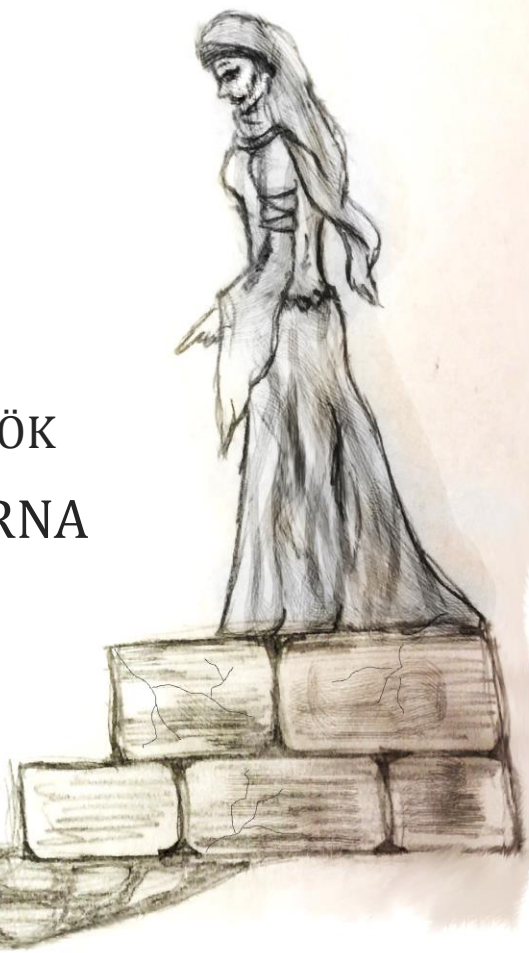

GENOM ELD OCH KRUTRÖK LANDSMODERNS SVURNA

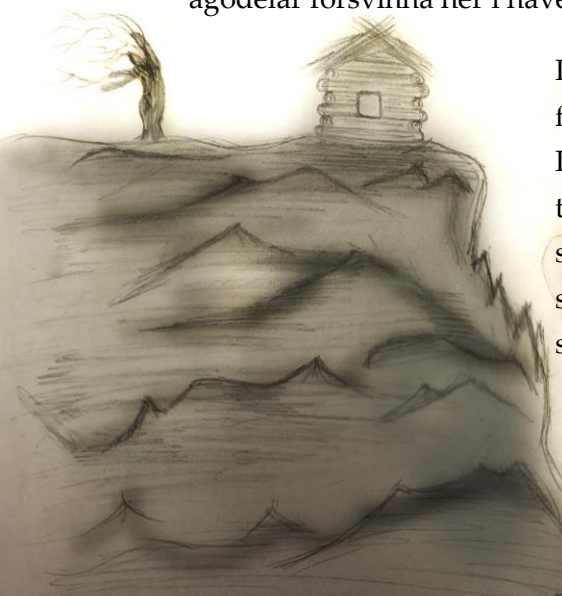
Piratlajv.se

Stämningstext

Gungstolens späda stag knarrade i takt med brasans flammor. Men gubbens blick for inte mot elden utan ut genom det lilla spröjsade fönstret med buckligt och bubbligt glas. Där ute var natten, och inte långt bort – stormvindarna. Det molde och högg i gamlingens hörntänder, de enda i gommen som alltjämnt tjänade något syfte, budskapet gick inte att ta miste på. Smärtan varslade om tilltagande vindar bortom Gjutenheims klippor. Snart skulle de blåsa in i den lilla viken nedanför stugan och resa stora vågor ända in mot vågbrytarna vid inloppet till Rýroms hamn, ett par fjärdingsvägar söderöver. Det var natt men den gamle vakade såsom han gjort så många stormnätter förut. Stormarna tilltog i styrka. Snart skulle var god sjöman ankra upp och söka skydd för kulmen av sjuårsstormen, denna den 114:de i ordningen, som i folkmun fått namnet *Tämjaren* för dessa sätt att stillsamt betrakta och sedan plötsligt piska till. Många oförsiktiga lurades av stormens stillsamma drag och fick se sina ägodelar försvinna ner i havets djup, i vissa fall följde de själva med.

På andra sidan viken kunde man skymta skogsridån av ett näs, faktum var att viken var som smalast här, strax efter inloppet. Ibland kunde ovädersmolnen skönjas ovan näsets krypande tallar och knotiga granar, då en ovädersblix från fjärran kastade sitt ljus över havet. Det började droppa från takrännan, först stilla sedan alltmer ihärdigt tills en oavbruten ström låg som ett spö rakt ned i backen. Fönstret låg skyddat från vindriktningen

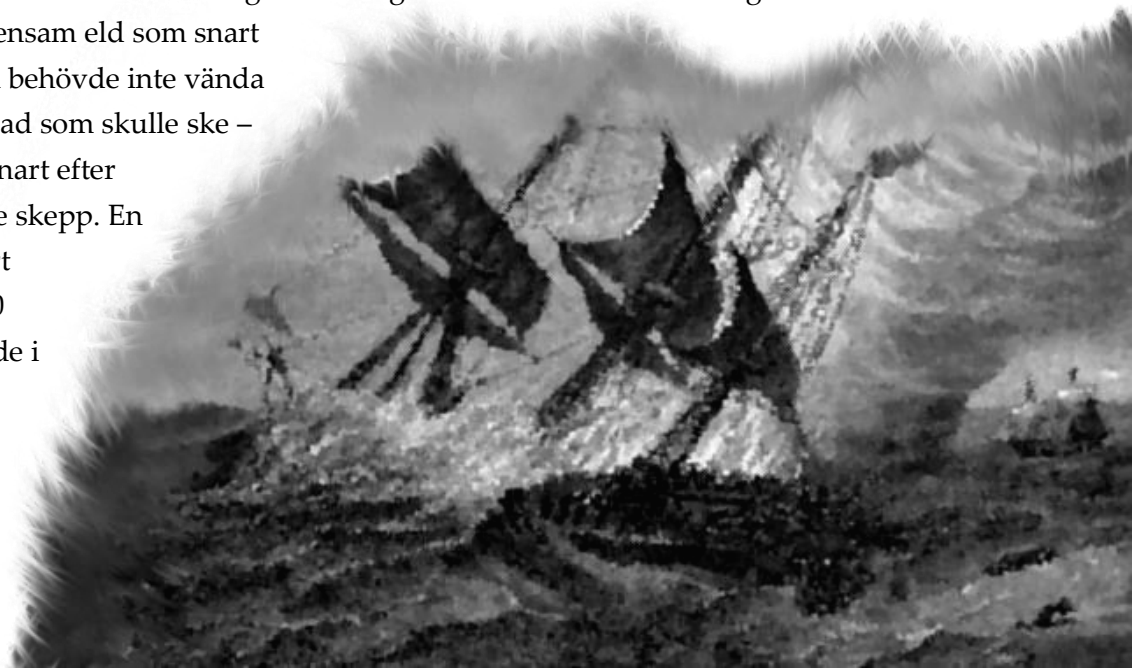

men blev blött ändå. Där ute kunde rytande vågor ses skumma. Gubben såg det inte men han hörde ljudet och visste vad det betydde. *Nu borde det alltså vara dags...*, tänkte han och satte foten mot en gisten pall. Gungstolen tystnade.

Mycket riktigt, det dröjde inte mer än ett par minuter innan en svart siluett tornade upp sig i farleden invid den smala vikens mitt. Gubben ställde sig upp och gick närmare fönstret. Det handlade alldeles säkert om en littiljpråm, av enkelmasten att döma. En havets lilja som hävde sig i bakändan utav aktervågorna och sköt fart nedför vågdalen där det sedan tycktes ta tvärstopp. Skrovet måste ha knarrat betänkligt. Denna havets lilja var ingen dödsföraktande stormfågel, utan gjorde klokt i att söka lä i vikens skydd. Det gick snabbt för skeppet att glida förbi. Så snart siluetten passerat uppenbarades en lykta på näset, på andra sidan viken. Den svängde tre gången från höger till vänster. Gubben vände sig tvärt, krängde på sig sina läderstövlar och sydvästen som hängde vid dörrkarmen och lyfte upp lyktan som stod på golvet. Manövern flöt smidigt, den var väl intränad. I innerfickan kände han eldstålets kyla mot fingrarna.

Han fick skjuta upp dörren och möttes av en duggande väta och en ilande vind som smet in genom springan och gav elden i den öppna spisen en törn. Gubben bet ihop, pressade sig ut och stängde dörren bakom sig. Han gnetade sig sedan upp på klippsprånget ett par meter från stugan där han hade god blick ut över det böljande stormhavet. Trots stormen såg kusten klar ut för gubben, så han sköt lyktans glas åt sidan, greppade eldstålet och skulle just slå gnista då ett gistet knarrande avbröt honom. Han hejdade sig och tittade häpet upp, inte mot det öppna havet utan ned mot viken och näset på andra sidan. Det kunde inte ha gått mer äntvå minuter sedan liljan gled förbi och nu såg han siluetten på en slup hasta förbi, med segel i lovart. Det lätta skeppet var mycket snabbare än liljan och skulle snart ha hunnit upp pråmen, långt innan de tvåkom inom synhåll från Rýrom. Men slupen borde inte ha dykt upp redan. *Han hade ju inte gett klartecken ännu... Såvida inte...*

Såvida inte någon annan gjort det. Gubben såg från klippan ned över skogen längsmed kustremsan norrut. Inget syntes till. Sedan vände han tvärt på klacken och stormade tillbaka in i stugan, ryckte åt sig allt av värde och virade in det i en yllefilt som han hängde på ryggen. Lika snabbt var han sedan ute igen och stegade med raska kliv till skogs. Kvar i stugan sprakade en ensam eld som snart skulle falna. Gubben behövde inte vända sig om. Han anade vad som skulle ske – och mycket riktigt, snart efter slupen kom ett tredje skepp. En mäktig fregatt, säkert bestyckad med 30-40 kanoner. Jägaren hade i en hastig vändning blivit bytet. Då

gubben försvann bort genom skogen upp emot Gjutenheim kunde han höra drakiska kanoner dundra i fjärran. Det var ljudet av ännu ett piratskepp som gick förlorat.

Längsmed kusten skedde många liknande händelser under hösten. Bland piraterna talades det om att *spökbloss* längsmed kusten hade blivit korrumperade och inte längre var att lita på. Att spökbloss slocknade var inte det enda som störde de mer ljusskygga verksamheterna under denna höst. Många kaptener fick se sig snärjda på liknande sätt. Rikenas flottor blev alltmer lömska och listiga i sina försåt att locka fram de sista av piraters släkte.

RÝROMS UTMARK

Dimman som svepte ut över ängsmarken mellan *Rýrom* och det smala skogsparti som skiljde byn från *Fyllbulltskärr* var tät där den vällde fram i en magnifik dans. I vågor bröt den fram tills hela byn låg insvept i ett töcken som färgades märkligt blått av fullmånens kalla sken. På trappan till värdshuset *Rå Spiggen* stod en dotter av *Tundlaheim* och blickade ut över skådespelet. De spökvita vågornas skimmer i blått förde hennes tankar tillbaka till havet. Hon suckade djupt. Alltför väl visste hon vad dimbanken hade för betydelse – gudars anleten var nu vända mot kontinenten, ett mäktigt skeende stundande. Hon vände tvärt för att gå tillbaka in och delge de andra sin uppenbarelse, men möttes av järnbestyckade knogar som släckte henne innan kroppen slog i marken, en tanke for: *jag måste ha tänkt högt...* På trappan ovan den lealösa piratkvinnan stod två utav *Rå Spiggens* vakter, bakom dessa en reslig kvinna med sträng min:

- Se till att lägga in henne i sin inkvarterig, affärerna behöver inte hindras av dessa gudsfruktiga och deras vidskepelse, hon kan gott vänta till imorgon med att släpa iväg med varenda son och dotter för att leta efter järtecken... ikväll har jag rom och mjöd att sälja!

Det var *Mamsell Rebecka Messner* som snäste fram orden innan hon hastigt vände på klacken och återvände in för att se över kvällens sysslor.

På vägen tillbaka till köket slängde *Mamsell* ett öga över det bord där lastförsäljningen skedde. Där satt en kaptan och dennes kvartermästare. De gästade högljutt åt dokumenten som de hade framför sig. Det var bankiren *Flink de Fahy* som räckt duon papprena och han satt lika obestridlig som vanligt med gåsfjäderpennan i sin utsträckta hand och väntade på att kaptenen skulle lugna sig och skriva under. I en fristad som denna fann piraterna visserligen tillfredsställelse i både stopets djup och nya bekantskaper, men likväl fanns det en överordnad anledning till att de valde att återkomma just hit. Här fanns nämligen ett utav få handelshus som fortfarande vågade agera hälare åt piraternas stöldgods. Det som besättningarna inte kunde byta sinsemellan var man tvungna att sälja. *Fridwalls* gjorde det möjligt, men beskattade förstås den riskfyllda affären – riskerna kostade på.

Plötsligt smälldes värdshusdörren upp med ett ljudligt dån. Ett par matrosar kom inrusande tillsammans med en frisk vind som vädrade ut det inrökta rummet. De två manövrerade skickligt fram mellan, under och över bord och stolar – likt råttor på flykt från en katt. När vakten väl fått igen dörren och skulle till att stoppa de två odågorna, satt de redan tryggt i ett hörn på varsin sida om sin kapten och viskade ivrigt i dennes öron. Kaptenen, en hal typ vid namn *Izzaldin*, brukade hantera Fridwalls transaktioner av mindre men värdefulla föremål. Nu gjorde han stora ögon åt det som hans matrosar berättade. Denna information skulle snart läcka ut som en av de mest tidsvattenomvändande nyheterna de senaste två sjuårsstormarna. Det rykte som gick berättade att ett skepp kommit över något värdefullt från en Drakisk furste – *Vera-Eleonora Vindfasts* testamente. Denna piratdrottning och havstämjare ska enligt sägnen ha varit den som grundade Rýrom. I ett slag om *Pärlemoöarna* mötte hon sitt öde tillsammans med sin legendariska fregatt *Kalla gasten*. Otaliga gånger hade druckna pirater skrävat om kapten *Vindfast* och hennes arv, hur Rýrom var den sista hamn hon ankrade upp i och vad för rikedomar hon borde ha lämnat efter sig. Märkligt nog hade inget av större värde hittats. Men om det fanns ett arv annat än legender skulle det nog stå omnämnt i hennes testamente?

Det talades mycket om detta bland pirater som strömmade till byn under hösten. Till en början ljudligt, sedan alltmer måttligt – för varken pirater eller ljusskygga handelshus gillade att dela byten i fler andelar än nödvändigt...

NYHETER I VÄRLDEN

Allt fler piratskutor ankrar i trakterna av Rýrom för att söka skydd från kastvindar, sälja av byten och fylla på med förnödenheter. Ju fler som anländer, desto fler är nyheterna om vad som föregår i världen. Handelshuset Fridwalls håller därtill piratbesättningarna uppdaterade med nyheter som når dem från *Hjartryk*, vasallstaden i övre *Damméro*, där huset har sitt säte. Ett sådant rykte är det om att *Signe af Hird*, kvinnan som håller Jarlskap i övre *Damméro*, har börjat predika en alltmer Drakisk hållning gentemot pirater. Det

Trettontusen skäl

*Har du hört det viskas
Invid högvallens flor
Trettontusen själar
Som ingen trohet svor
Ty Mandraks hövitsmän med ord
Skräms ej bjärkebor
Som lever obundna
Invid högvallens flor*

*Har du hört på talet
Invid högvallens flor
Trettontusen själar
Som på friheten tror
Så Mandraks hövitsmän i rov
Vässar sina klor
Och för sin beväring
Invid högvallens flor*

*Har du hört om skriken
Invid högvallens flor
Trettontusen själar
Som drakisk manér erfor
När Mandraks hövitsmän från blod
Skrubbar sina skor
Ses var barn som vuxen
Invid högvallens flor*

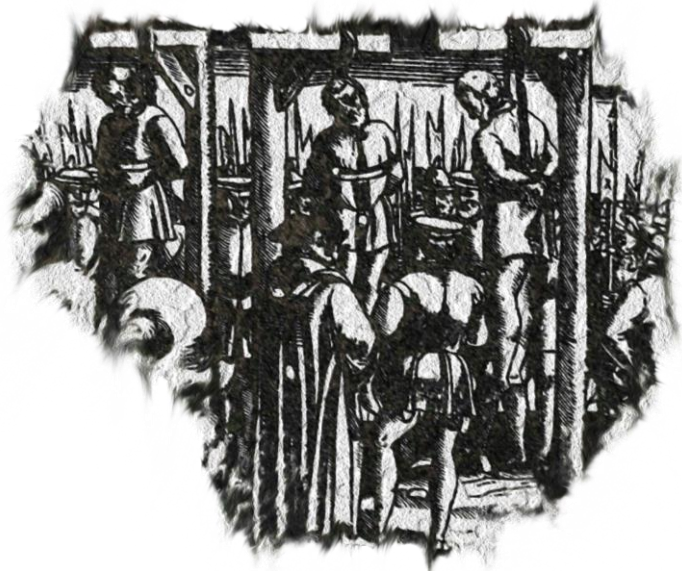
*I bjärke skog
Föddes den glöd
- Likt ett dån från Bråhalls djup
En glöd som blev
Båd mast och drev
- Vare det fregatt eller slup*

*Men, Har nån hört tystnaden
Invid högvallens flor
Trettontusen själar
Som i trädtopparna bor
Då Mandraks hövitsmän med dråp
Hedrar landets mor
Så avfärdas friheten
Invid högvallens flor
- ja, Mandraks hövitsman med dråp
- Vanärat sin mor
- Så föddes kampen
- Invid högvallens flor*

har ännu inte omsatts i handling, men är oroande med tanke på att det innebar en politisk omsvängning. *Damméro* har tidigare snarare visat en slapp inställning till piratfrågan. Om rikets ledare nu tänker börja jaga pirattillhåll längsmed kusten betyder det att snaran dras åt ytterligare. Vissa hävdar dock att af Hird knappast har de resurser som krävs, varken vad gäller *äspingar* eller *skepp*, för en sådan utrensning. Fast det är klart, någon annan kanske bistår med resurser i jakten? Rýroms hamn, med sitt strategiska läge – dold i en saltsjö – ansågs alltjämnt som en relativt säker plats.

Ett annat rykte som går är det att den slipprige *Siggi Blåtand*, kapten på den omtalade slupen *Fantomen*, slutligen snärjts av *Mandraks* jägarflotta. Tillsammans med de i besättningen som ej dog i eldstriden, har *Kapten Blåtand* blivit hängd i *Klotvikens* storhamn. Sorgsna och hatiska sjörövarröster dånar över haven, främst då *friankare*, vilkas anhang *Blåtand* själv bekänt sig till. Med stolthet sjunger de *Trettontusen skäl* – hymnen om *Högvall* som hedrar minnet av alla de som kämpar mot och dött av det drakiska styrets hand.

Till nyheterna hör även att flera av bördig ätt i *Hinside-Lôr* har lämnat arv och maktspel för att föra krig till havs med nyfunna systrar och bröder ibland piraterna. Det krävs dock mer än att mönstra på som *strövare* för att vinna sedtrogna piraters förtroende. Många spottar och ser snett på strövare och tillströmningar som denna spär snarast på misstanken – kanske är det för att det finns få saker som tvättäkta pirater hatar och misstror mer än adligt folk.

Piratljv.se